

## Recenzja

### dorobku naukowo-badawczego, dydaktycznego, organizacyjnego i współpracy międzynarodowej dr Grzegorza Wojtkowiaka w postępowaniu o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ekonomicznych, w dyscyplinie nauk o zarządzaniu.

#### 1. Podstawa formalno-prawna opracowania recenzji.

Podstawą przygotowania niniejszej recenzji jest decyzja Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów z dnia 10 września 2019 roku o powołaniu mnie w skład Komisji habilitacyjnej dla przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dra Grzegorza Wojtkowiaka w dziedzinie nauk ekonomicznych, w dyscyplinie nauk o zarządzaniu i powierzeniu mi roli recenzenta. Recenzję wykonałem na podstawie dokumentacji przekazanej w październiku 2019 roku przez Rektora Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu prof. dr hab. Macieja Żukowskiego.

#### 2. Ocena dorobku naukowo-badawczego – monografia wskazana jako osiągnięcie naukowe.

Monografia zatytułowana „Downsizing w przedsiębiorstwie – stan, uwarunkowania, model” wydana przez Wydawnictwo UEP w Poznaniu w 2019 roku została przez habilitanta wskazana jako osiągnięcie naukowe opisane w Ustawie o stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki z dnia 14 marca 2003 roku (Dz. U. 2016 r poz. 882 ze zm. w Dz.U. z 2016 r poz. 1311). Z tego powodu została ona szczególnie wyeksponowana w recenzji, tym bardziej, że ma ona czołową rolę w całym dorobku naukowym dra Grzegorza Wojtkowiaka.

Na wyróżnienie zasługuje oryginalny i niebanalny tytułowy problem badawczy. Downsizing badany jest przez naukę stosunkowo rzadko. Jest to pojęcie mało znane zarówno naukowcom jak i praktykom gospodarczym. Co prawda funkcjonuje wiele ujęć bliskoznacznych typu

dezinwestycje czy Lean management, ale nie są one tożsame z downsizingiem. Co ważne Autor nie ogranicza się do przypisania znanego terminu wcześniej znanym zjawiskom, ale traktuje downsizing jako nową, spójną koncepcję rozwoju organizacji.

Podjęcie tego zagadnienia uważam za próbę ambitną i oryginalną zwłaszcza w kontekście ogólnego oczekiwania od wszelkich organizacji nieustannej i możliwie dynamicznej ekspansji. W sytuacji gdy rozwój powszechnie utożsamiany jest z wzrostem, ograniczanie skali działania oznacza przełamywanie stereotypów co wydaje się bardzo obiecujące tak dla nauki jak i praktyki gospodarczej. Tym bardziej, gdy zbiega się z rosnącą świadomością wyczerpywania możliwości nieograniczonej ekspansji. Co więcej praktyka gospodarcza dostarcza ostatnio coraz więcej przykładów sukcesów organizacji koncentrujących się, ograniczających pole działania na rzecz specjalizacji. Autor monografii wytycza w ten sposób niestandardowy i niezwykle obiecujący kierunek badań naukom o zarządzaniu.

Problem badawczy związany z rozpoznaniem przebiegu i warunków stosowania downsizingu sformułowany został jasno i jednoznacznie. Równie precyzyjnie wyznaczono cel pracy. Co ważne jest to cel ambitny. Dotyczy on bowiem nie tylko identyfikacji stanu i uwarunkowań downsizingu, ale też zakłada sformułowanie propozycji modelowej na tej podstawie.

Przekonująco uzasadniono wybór metody badań. Faktycznie Autor ma rację, że precyzyjne zbadanie ilościowe tego typu zjawiska jest mało realne. Trafna jest rezygnacja z normatywnych metod badawczych na rzecz deskryptywnych. Właściwym wyborem jest założenie wielości metod badawczych łączących podejście ilościowe z jakościowym.

Rozdział 1 poświęcono pojęciu downsizingu. W przypadku podejmowanej tematyki jest to część bardzo ważna, jako, że downsizing nie jest jednoznacznym terminem naukowym. Wywodzi się z praktyki a w nauce bywa różnie rozumiany. Stąd ciekawe są rozważania na temat genezy terminu, jego ewolucji. Obrazują one poszerzanie się znaczenia badanego pojęcia, aż do dzisiejszego ujęcia wielowymiarowego, ważnego z naukowego punktu widzenia.

Szczególnie cennym fragmentem rozdziału jest ten, który poświęcono oryginalnemu zdefiniowaniu downsizingu. Ważne, że przyjęto stanowisko zakładające szerokie rozumienie terminu, odpowiadające współczesnym wyzwaniom. Jest ono zarazem dobrze wkomponowane w proces ewolucji ujęcia uwzględniając podejście najbardziej aktualne. Zaproponowany sposób rozumienia downsizingu wyznacza dostatecznie szerokie pole dla jego badań, a jednocześnie nie

jest to sztuczny zabieg terminologiczny wprowadzający nowe nazewnictwo dla wcześniej znanych zjawisk. W tym wypadku jest szansa na wykreowanie nowego kierunku badawczego.

Ważnym punktem odniesienia dla dalszych badań są precyzyjne wyjaśnienia dotyczące istoty downsizingu, jego funkcji czy wymiarów. Istotna z tego punktu widzenia jest też jego systematyzacja według różnych kryteriów.

Kolejny, rozdział 2 monografii dotyczy umiejscowienia downsizingu w naukach o zarządzaniu. Ważne jest osadzenie podejmowanej tematyki na tle teorii, w relacji do różnych nurtów w naukach o zarządzaniu. Analiza wykazuje dużą rangę naukową badanego zagadnienia lokującego się w centralnym punkcie zainteresowań nauk o zarządzaniu.

Autor wykazuje, że problemy typowe dla downsizingu obecne są w różnych ujęciach teoretycznych zarówno ze strony ekonomii jak i nauk o zarządzaniu. Charakterystyczne, że dotyczy to raczej zagadnień charakterystycznych dla downsizingu, jego celów, efektów, a rzadkością jest bezpośrednio wykorzystywanie jego nazwy. Tym niemniej przekonująco udowodniono, że zagadnienie ograniczania skali działalności jest ważnym obiektem zainteresowania wielu teorii i koncepcji ekonomicznych.

Ciekawe i ważne dla ukierunkowania badań empirycznych jest zobrazowanie relacji downsizingu wobec innych koncepcji rozwijanych w naukach o zarządzaniu. Pokazuje to jak wiele jest ujęć podobnych, o zbliżonym charakterze bądź związanych z downsizingiem. Jest to ważne dla wytyczenia oryginalnego kierunku badań nie kolidującego z innymi nurtami badawczymi nauk o zarządzaniu.

Dokonany przegląd ujęć teoretycznych związanych bezpośrednio bądź pośrednio z downsizingiem jest ważnym osiągnięciem naukowym. Stanowi istotny fundament dla prowadzenia badań własnych. Autor wykazał się tu wielką erudycją dokonując wszechstronnej analizy osiągnięć nauki światowej i krajowej. Pewną słabością jest relatywnie słabsze rozpoznanie dorobku światowego w stosunku do dużo głębiej zrelacjonowanych osiągnięć krajowych nauk o zarządzaniu.

Rozdział 3 pracy przedstawia metody, techniki i narzędzia downsizingu. Rolą tej części rozważań jest doprecyzowanie zakresu downsizingu, przebiegu, wykorzystywanych przezeń narzędzi. Doprecyzowanie tych kwestii jest niezbędne dla poprawnego zaprojektowania badań dotyczących funkcjonowania downsizingu w praktyce. Szczególnie wartościowy jest przegląd strategii zawężania skali działalności, obszarów, których te zjawiska dotyczą, który obrazuje jak

wielowymiarowy jest ten proces, a zarazem jak wielu aspektów może dotyczyć jego badanie. Ważne dla ukierunkowywania badań jest też systematyzacja barier i ograniczeń skutecznego wykorzystywania downsizingu oraz możliwych do uzyskania efektów.

Rozdział 4 skoncentrowany został na podejmowaniu decyzji o zastosowaniu downsizingu. Jak rozumiem intencją Autora było przejście od opisu istoty procesu do szczegółowej charakterystyki jego przebiegu. Decyzja o podjęciu działania uruchamia całą procedurę. W tym kontekście nieco dziwi, że w rozważaniach skupiono się na fazie pierwszej, a nie opisano kolejnych. Tym niemniej już sama analiza motywów oraz sposobów podjęcia decyzji o uruchomieniu downsizingu jest bez wątpienia wartościowa naukowo.

Interesujący, choć dość ogólny jest przegląd procedur i modeli decyzyjnych, na tyle uniwersalny, że dotyczy wszelkich decyzji, w tym decyzji o downsizingu. Ważna dla dalszych badań jest analiza kryteriów warunkujących podjęcie decyzji o ograniczaniu skali działalności. Szkoda, że nie zdecydowano się na bardziej jednoznaczne wskazania, kiedy taka decyzja jest uzasadniona. Byłoby to niewątpliwie interesujące, choć z drugiej strony zrozumiałe jest, że wyspecyfikowanie tego rodzaju okoliczności jest bardzo trudne, a być może niemożliwe.

Prawdopodobnie intencją Autora było realizowanie tego oczekiwania w ostatniej części rozdziału poświęconej dobrym praktykom w stosowaniu downsizingu. Pojawiła się tu szansa wskazania na podstawie doświadczeń kiedy jest to rozwiązanie dające szansę na sukces. Niestety rekomendacje sformułowane na podstawie dokonanej analizy okazały się nad wyraz ogólne. Bariery okazał się prawdopodobnie brak jasnych kryteriów wartościowania przypadków downsizingu i wynikająca stąd niemożność wytypowania faktycznie najlepszych rozwiązań.

Rozdział 5 dotyczy skali występowania i efektów downsizingu i jest pierwszą częścią monografii bazującą na oryginalnych badaniach empirycznych. Jest faktem, że podstawą do prowadzonych analiz są źródła wtórne, dane statystyczne, komunikaty z projektów badawczych oraz raporty dotyczące gospodarki krajowej bądź przedsiębiorstw. Wnioskowanie na podstawie tych różnorodnych danych ma charakter autorski.

Prezentacja badanego zjawiska w wymiarze międzynarodowym opracowana na podstawie kilku zagranicznych projektów badawczych jest interesująca ale dość ogólnikowa. Koncentruje się na rozpoznaniu skali efektów downsizingu, prawdopodobieństwa sukcesu, ale nie zagłębia się w szczegóły dotyczące przebiegu procesu, jego rodzajów czy uwarunkowań. Sygnalizuję w tym

wypadku pewien niedosyt, ale nie czynię z tego zarzutu, bo nie jest winą Autora, że badania dotyczą takich, a nie innych aspektów.

Prezentacja wyników badań realizowanych w Polsce też ogranicza się do identyfikacji problemów związanych z downsizingiem czy ze zjawiskami z nim zbieżnymi, ale nie obrazuje tego zjawiska. Podobnie wygląda sytuacja w odniesieniu do analizy statystycznej. Choć założenia miała rozpoznać skalę procesów downsizingu to tworzy obraz mało precyzyjny obrazując różnego typu zjawiska redukcji skali działań gospodarczych i różnego typu zjawisk schyłkowych, kryzysowych, które trudno bezpośrednio utożsamiać z downsizingiem. Brak precyzji w przedstawionej analizie to z jednej strony jej słabość, a z drugiej strony sygnał, że warto prowadzić badania, które te niedostatki niwelują.

Wartościowym przedsięwzięciem jest analiza aż 275 spółek z GPW odnotowujących trendy spadkowe. Jest to bez wątpienia populacja szczególnie wartościowa dla badania zjawiska downsizingu. Szkoda, że i w tym wypadku przeplatają się przypadki świadomych decyzji ograniczających skalę przedsiębiorstw z konsekwencjami kryzysów i błędów. Zdołano wskazać interesujące prawidłowości, ale trudno je bezpośrednio utożsamiać z downsizingiem. Jest to dodatkowym argumentem dowodzącym, że głębokie rozpoznanie badanych procesów w Polsce na podstawie dostępnych danych wtórnych nie jest możliwe.

Wypełnieniu luki poznawczej służy końcowy, 6 rozdział monografii. Choć w tytule wyeksponowano model koncepcyjny downsizingu to w treści dominują badania pierwotne, które mają być podstawą dla tego modelu. Są to badania jakościowe, studia dogłębnie rozpoznanych przypadków, bazujące na wywiadach ustrukturyzowanych, ukierunkowanych na rozpoznanie przebiegu zjawisk downsizingu na przestrzeni wielu lat.

Zastosowano nietypowe podejście badawcze, wybierając jako respondentów reprezentantów firm doradczych, a nie przedsiębiorców. Zdobywana wiedza nie pochodzi w tym wypadku od tych, którzy procesy redukcji prowadzą, a od tych, którzy je wspierają. Jest to z jednej strony korzystne ponieważ obserwacje, które kumulują doświadczenia z różnych podmiotów mogą być bardziej obiektywne. Z drugiej strony nie są to jednak opinie bezpośrednio zainteresowanych, a przez to nie zawsze precyzyjne, identyfikujące intencje decydentów.

Walorem powyższych badań jest stosunkowo duża próba, dobrze przemyślana konstrukcja wywiadów. Szkoda, że uzyskane odpowiedzi respondentów są ogólnie, a nie odnoszą się do poszczególnych przypadków. Tymczasem opinie uśrednione mają wartość dość ograniczoną gdy

zestawiają doświadczenia, które mogą być diametralnie różne. Osiągnięte rezultaty można uznać raczej za opinie eksperckie niż wiedzę o przypadkach. Błędem jest posługiwanie się danymi procentowymi w interpretacji odpowiedzi. W przypadku próby złożonej z 32 wywiadów wydaje się to podejściem mało przekonującym. Pomimo zasygnalizowanych zastrzeżeń Autor uzyskał interesujący materiał obrazujący powody podejmowania downsizingu, sposób podejmowania decyzji, okoliczności sprzyjające tego typu działaniom, przebieg samego procesu czy rolę w nim różnych grup interesariuszy.

Szczególnie istotną częścią rozdziału, zgodnie z jego tytułem jest koncepcyjny model przedstawiający proces podejmowania decyzji o wejściu na ścieżkę downsizingu i sposób jego późniejszej realizacji. Jest to uogólnienie wyników wcześniej relacjonowanych badań. Dobrze, że propozycja ma charakter opisowy, a nie normatywny, gdyż osiągnięte wyniki badań nie dają podstaw dla formułowania wiarygodnych zaleceń. Pozytywną cechą zaprezentowanego modelu jest jego elastyczność. Z jednej strony pokazuje on pewną sekwencję działań, a z drugiej wskazuje na możliwość innych, sytuacyjnych podejść. Propozycja ma charakter pionierski i dobrze służy uporządkowaniu podejścia do downsizingu i jego syntetycznemu opisowi.

Dodatkowym, znaczącym osiągnięciem jest autorska propozycja pomiaru downsizingu, a zwłaszcza zmiany potencjału downsizingowego. W tym wypadku propozycja ma charakter kierunkowy, jest inspirująca choć w zaproponowanym kształcie trudna do operacjonalizacji.

Zaprezentowane wyniki badań empirycznych, sformułowane na ich podstawie interpretacje i propozycje włącznie z całością rezultatów badań przedstawionych w monografii stanowią istotny i oryginalny wkład do nauk o zarządzaniu, tworząc wartościową wiedzę na temat istotnego, a słabo dotąd rozpoznanego zjawiska downsizingu

### **3. Ocena dorobku naukowo-badawczego - poza monografią.**

#### Nurty badawcze

Obszar aktywności naukowej dra Grzegorza Wojtkowiaka rozwija się w logiczny sposób na przestrzeni 16 lat, z czego 12 od czasu uzyskania stopnia doktora. Z jednej strony jest to problematyka restrukturyzacji przedsiębiorstw ze szczególnym uwzględnieniem upadłości przedsiębiorstw bądź przypadków ich wyjścia z sektorów. Z drugiej strony opisywał zarządzanie zasobami ludzkimi, koncentrując się na kontrolingu personalnym i uelastycznieniu zatrudnienia.

Na styku tych zainteresowań w naturalny sposób wyłoniło się zagadnienie downsizingu, które zwłaszcza w w pierwszej fazie rozwoju kojarzone było z redukcją zatrudnienia, a jednocześnie było oryginalnym i przyszłościowym sposobem restrukturyzowania przedsiębiorstw. Spójność zainteresowań naukowych i przemysłany proces ich ewolucji to istotny walor dorobku naukowca, w tym wypadku cechujący dokonania dra Grzegorza Wojtkowiaka.

#### Publikacje naukowe.

Dorobek publikacyjny dra Grzegorza Wojtkowiaka od chwili uzyskania stopnia doktora, tworzony na przestrzeni 12 lat obejmuje 51 pozycji. Dominują artykuły w ilości 31, a dopełnia go 20 rozdziałów w monografiach. To wskaźniki w pełni satysfakcjonujące, dowodzące dużą aktywność habilitanta w sferze nauki.

Właściwe są proporcje pomiędzy pozycjami autorskimi i współautorskimi. Samodzielnie opracowanych publikacji przedstawiono 26, a 18 to udział w publikacjach wspólnych. Dowodzi to umiejętności pracy zespołowej, a jednocześnie przekonuje o zdolności do samodzielnego badania i rozwiązywania problemów naukowych.

Docenić należy fakt, że 7 publikacji przedstawiono w języku angielskim. Co prawda nie jest to udział znaczny, czy w pełni satysfakcjonujący, ale stwarza możliwość zaistnienia Autora w świecie nauki międzynarodowej.

Jakość publikacji można uznać za zadowalającą. Ewidentną słabością jest brak w dorobku pozycji z listy JCR. Z drugiej strony Autor publikuje w najbardziej znanych ośrodkach i wydawnictwach krajowych. W związku z tym jego dorobek jest zauważany i doceniany w środowisku polskich nauk o zarządzaniu.

Wskaźniki cytowań 1 na Wab of Science, 28 Google Scholar, 24 w Baz Ekon i indeksy H odpowiednio 1, 3 i 3 to z pewnością nie są osiągnięcia w pełni satysfakcjonujące, tym niemniej spełniają podstawowe wymagania.

#### Projekty naukowe

Zaangażowanie dra Grzegorza Wojtkowiaka w realizację naukowych projektów jest relatywnie niewielkie. Kierowanie jednym projektem finansowanym z funduszu Młodych

Naukowców i Doktorantów i udział w 2 projektach realizowanych w formie badań statutowych to mało jak na 12 lat pracy. Aktywność na tym polu to ewidentna słabość dorobku dra Grzegorza Wojtkowiaka. Sam fakt uczestniczenia w takich projektach pozwala uznać, że minimalne wymagania w tym zakresie zostały spełnione.

#### .Konferencje naukowe.

Dr Grzegorz Wojtkowiak w ciągu 12 lat pracy od uzyskania stopnia doktora uczestniczył w 25 konferencjach, publikując w materiałach konferencyjnych, a 17 – krotnie wygłaszał przygotowane referaty. Aktywność na tym polu oceniam jako w pełni satysfakcjonującą.

Dodatkowym walorem jest fakt, że w 2 przypadkach był to udział w konferencjach zagranicznych. Ponadto 3 – krotnie było to także zaangażowanie w przeprowadzenie konferencji poprzez udział w komitetach organizacyjnych.

#### Kształcenie kadr naukowych.

Ważnym przejawem aktywności w zakresie kształcenia kadr naukowych jest rola promotora pomocniczego w przygotowaniu rozprawy doktorskiej, która w chwili opracowywania materiału była w końcowej fazie przygotowania do obrony.

Za przejaw aktywności w kształceniu kadr uznaję też działalność recenzencką. W tym osiągnięcia nie są znaczące ograniczając się do zrecenzowania 2 rozdziałów w monografii i 1 artykułu w zagranicznym czasopiśmie.

Można przyjąć, że osiągnięcia dra Grzegorza Wojtkowiaka w zakresie kształcenia kadry spełniają minimalne wymagania.

#### **4. Ocena dorobku dydaktycznego - organizatorskiego.**

Doktor Grzegorz Wojtkowiak jest bez wątplenia doświadczonym dydaktykiem. W swojej macierzystej uczelni prowadził w ocenianym okresie aż 21 różnych przedmiotów dydaktycznych. Pomimo owej różnorodności ważną cechą charakterystyczną jest ścisły związek doświadczeń dydaktycznych z aktywnością naukową. Specjalistyczne przedmioty poświęcone



zarządzaniu przedsiębiorstwem w upadłości, restrukturyzacji zasobów kadrowych, controllingowi i audytowi zasobów kadrowych i wiele im podobnych wprost wiążą się z tematyką publikacji naukowych habilitanta. To dobrze, ponieważ warunkiem wprowadzania oryginalnych treści dydaktycznych i realizowanie dydaktyki na akademickim poziomie jest jej oparcie na osiągnięciach w sferze nauki.

Ważną cechą działalności dydaktycznej dra Grzegorza Wojtkowiaka są prowadzone przez Niego zajęcia na studiach podyplomowych i na kursie MBA. Jest to potwierdzenie Jego wysokich kompetencji jako dydaktyka, zaspokajających wymagania najbardziej wymagających słuchaczy.

Walorem aktywności w sferze dydaktyki jest to, że nie ogranicza się do prowadzenia zajęć, ale jednocześnie kreował programy wypracowania koncepcji całych modułów dydaktycznych, a ponadto przygotował popularne wśród studentów, wielokrotnie wznawiane materiały dydaktyczne.

Warta docenienia jest rola opiekuna koła naukowego, która świadczy o dobrych relacjach ze studentami. Cennym osiągnięciem dydaktycznym jest wypromowanie 21 prac dyplomowych, 26 magisterskich, 2 na studiach MBA i 25 na studiach podyplomowych. Jest to dowód dużego zaangażowania w proces dydaktyczny.

Dr Grzegorz Wojtkowiak angażuje się intensywnie w działania organizacyjne. Przejawia się to w kreowaniu studiów podyplomowych, pełnieniu roli członka, ale i sekretarza Komisji Rekrutacyjnej, opiece nad kierunkami studiów czy w działaniach promocyjnych w procesie rekrutacyjnym.

Ważne są jego działania na rzecz współpracy Uczelni z otoczeniem gospodarczym w zespole ds. współpracy wydziału z praktyką gospodarczą czy w roli sekretarza Klubu Partnera.

Istotnymi działaniami o charakterze organizacyjnym jest też wspomniane wcześniej zaangażowanie w przygotowanie konferencji naukowych w Komitecie Organizacyjnym Szkoły Letniej Zarządzania i w 2 konferencjach realizowanych w ramach macierzystej uczelni.

Reasumując, można stwierdzić, że osiągnięcia dra Grzegorza Wojtkowiaka w obszarze dydaktyki i działań organizacyjnych są znaczne i w pełni satysfakcjonujące.

## **5. Ocena dorobku w zakresie współpracy międzynarodowej.**

Dr Grzegorz Wojtkowiak podejmuje aktywność w wymiarze międzynarodowym, ale jego osiągnięcia w tym wymiarze nie są szczególnie spektakularne. Wynika to zapewne z faktu, że istotna presja na umiędzynarodowienie działalności w krajowych naukach o zarządzaniu zaistniała w ostatnich latach. Stąd i reakcja na nią zauważalna jest w działaniach habilitanta głównie w ostatnim okresie.

Jak wspominałem wcześniej w dorobku naukowym pojawiają się publikacje zagraniczne, ale są one bardzo nieliczne (2 artykuły, 1 publikacja pokonferencyjna). Wyróżnić można 2 przypadki udziału w zagranicznych konferencjach naukowych w Bułgarii i na Ukrainie i wygłoszenie w ich trakcie referatów. Istotny wydaje się 2 tygodniowy staż naukowy na Uniwersytecie w Kamieńcu Podolskim na Ukrainie.

Przejawem umiędzynarodowienia aktywności dydaktycznej są wyjazdy w ramach programu Erasmus na uniwersytety w Finlandii w Niemczech i prowadzenie zajęć dla studentów w trakcie ich trwania.

Dowodem docenienia osiągnięć dra Grzegorza Wojtkowiaka na międzynarodowym forum jest zaproszenie do recenzowania artykułów i monografii wydawanej za granicą, a ostatnio zakwalifikowanie do funkcji recenzenta do czasopisma International Journal of Applied Management Theory and Research wydawanego przez IGI Global.

## **6. Konkluzja**

Przeprowadzona ocena dorobku naukowo-badawczego, dydaktycznego i organizacyjnego oraz współpracy międzynarodowej potwierdziła, że osiągnięcia doktora Grzegorza Wojtkowiaka spełniają wymagania określone w art. 16 ust 2 Ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65 poz. 595 z późniejszymi zmianami) oraz z Rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. Nr 196 poz. 1165).

W związku z tym, że dr Grzegorz Wojtkowiak spełnił wymagania, wniósł znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej i wykazał się istotną działalnością naukową popieram wniosek o nadanie Mu stopnia doktora habilitowanego nauk ekonomicznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu.

Wrocław, 14 stycznia 2020 roku

Andrzej Kaleta

